Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Someone to Wed
Mary Balogh
Copyright © 2017 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. și P.&R. Permissions&Rights Ltd.
Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Berkley, o filială a Penguin Random House LLC

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru căsătorie
Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Totul pentru căsătorie / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2940-1

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Totul pentru căsătorie

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA®
2018

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

capitolul 1

– Contele de Riverdale, anunță majordomul după ce deschise larg ușile salonului de parcă ar fi intrat un regiment și apoi se dădu la o parte, pentru ca sus-numitul gentleman să poată trece pe lângă el.

Anunțul nu era neapărat necesar. Wren auzise potcoavele cailor și ghicise că era o cabrioletă, și nu o trăsură, deși nu se ridicase ca să se uite. Și el sosise exact la timp. Îi plăcea asta. Cei doi domni dinaintea lui întârziaseră, unul din ei o jumătate de oră întreagă. Amândoi fuseseră trimiși la plimbare de îndată ce o îngăduise buna-cuviință, deși nu doar din cauza întârzierii. Domnul Sweeney, care venise cu o săptămână în urmă, avea dinții stricați și un mod ciudat de a-și răsfrânge buzele și a-i arăta la intervale deconcertant de frecvente, chiar și atunci când nu zâmbea de fapt. Domnul Richman, care venise cu patru zile în urmă, nu avea nici un fel de personalitate, un fapt care fusese la fel de deconcertant ca și dinții domnului Sweeney. Acum venea al treilea.

Acesta intră și făcu câțiva pași, apoi se opri brusc atunci când majordomul închise ușile în spatele lui. Privi în jurul lui, descoperind cu aparentă surprindere că singurele ocupante ale camerei erau două femei, iar una dintre ele – Maude, camerista lui Wren – stătea într-un colț, aplecată deasupra unui lucru de mână, în rolul însoțitoarei. Apoi ochii i se opriră asupra lui Wren și se înclină.

– Domnișoara Heyden? întrebă el.

Prima ei reacție, după aprobarea inițială pricinuită de punctualitatea lui, fu o mare dezamăgire. Își dădu seama dintr-o privire că nu era deloc ceea ce își dorea ea.

Libris.ro

Era înalt, bine clădit, imaculat și elegant, cu părul întunecat și incredibil de chipeș. Și tânăr – părea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci și ceva de ani. Dacă ar fi visat eroul perfect pentru o poveste de dragoste perfectă, nu ar fi găsit un bărbat mai potrivit ca cel care stătea acum în mijlocul camerei, așteptând ca ea să confirme că era într-adevăr doamna care îl invitase la ceai la Withington House.

Dar asta nu era o poveste de dragoste, și perfecțiunea lui absolută o alarmă și o făcu să se cufunde mai tare în scaun și să se ascundă în umbra oferită de perdelele trase peste fereastră, în colțul ei de lângă șemineu. Nu voia un bărbat chipeș, și nici unul tânăr. Sperase la cineva mai în vârstă, mai banal, poate chel sau oarecum burtos, cu înfățișare plăcută, dar în principiu... ei bine, banal. Cu dantură decentă și măcar un strop de personalitate. Dar nu putea să-și nege identitatea și să îl trimită la plimbare fără să mai spună nimic.

– Da, spuse ea. Ce faceți, Lord Riverdale? Vă rog să luați loc.

Îi arătă un scaun de partea cealaltă a căminului. Bineînțeles, fusese crescută destul de bine ca să știe că ar fi trebuit să se ridice, dar avea motive întemeiate pentru a rămâne în umbră, cel puțin pentru moment.

El se uită la scaun, apoi se apropie și se așeză, șovăind evident.

– Vă cer iertare, spuse. Cred că am venit prea devreme. Mă tem că punctualitatea e unul dintre păcatele mele grave. Fac întotdeauna greșeala de a presupune că, dacă sunt invitat undeva la două și jumătate, trebuie să ajung exact la două și jumătate. Sper că vor sosi în curând și ceilalți invitați, și măcar unele dintre doamne.

Zâmbi, și ea se alarmă și mai tare. Dacă era posibil să arate mai chipeș încă, atunci așa arăta acum. Avea dinți perfecți, și îi apăreau niște riduri atrăgătoare la coada ochilor atunci când zâmbea. Și ochii lui erau foarte albaștri. Oh, era deprimant. Cine era numărul patru de pe lista ei?

– În ceea ce mă privește, punctualitatea e o virtute, Lord Riverdale. Sunt o femeie de afaceri, după cum probabil știți. Ca să conduci o afacere de succes, trebuie să respecți timpul celor din jur și timpul tău. Ați sosit la timp. Vedeți? Întinse mâna spre ceasul care ticăia pe polița șemineului. E trei fără douăzeci și cinci. Și nu mai aștept alți invitați.

Zâmbetul lui dispăru și aruncă o privire spre Maude înainte de a se uita din nou spre Wren.

– Înțeleg. Poate că nu v-ați dat seama, domnișoară Heyden, că nici mama și nici sora mea nu au venit la țară cu mine. Sau poate că nu v-ați dat seama că nu am o soție care să mă însoțească. Vă cer iertare. Nu vreau să vă stânjenesc sau să vă compromit.

Mâinile lui se așezară pe brațele fotoliului, arătând că era gata să se ridice.

– Dar invitația mea vă era adresată numai dumneavoastră, spuse ea. Nu sunt o fată tânără care să trebuiască înconjurată de rude care să o ferească de periculoasa companie a domnilor necăsătoriți. Și o am pe Maude pentru păstrarea aparențelor. Suntem oarecum vecini, Lord Riverdale, deși distanța care separă Withington House de Brambledean Court depășește treisprezece kilometri, iar eu nu stau întotdeauna aici, nici dumneavoastră nu locuiți mereu acolo. Cu toate acestea, acum că Withington e al meu și anul de doliu după mătușa și unchiul meu s-a terminat, am hotărât că trebuie să cunosc măcar câțiva dintre vecini. Săptămâna trecută l-am primit pe domnul Sweeney, și acum câteva zile pe domnul Richman. Îi cunoașteți?

El se încruntă, fără a-și lua mâinile de pe brațele fotoliului. Părea și acum stânjenit și gata să sară în picioare la cel mai neînsemnat prilej.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Mi-au fost prezentați amândoi, deși nu pot pretinde că îi *cunosc*. A trecut doar un an de când am primit titlul și proprietatea, și încă nu am petrecut mult timp aici.

– Atunci sunt norocoasă că sunteți acum aici, spuse ea în timp ce ușile salonului se deschiseră și tava cu ceaiul fu adusă și așezată în fața ei.

Ea se mută spre marginea scaunului, întorcându-se ușor și inconștient spre stânga, și turnă ceaiul. Maude traversă în tăcere camera și îi înmână contelui ceașca și farfurioara, apoi îi oferi farfuria cu prăjituri.

– Nu i-am cunoscut pe domnul și doamna Heyden, mătușa și unchiul dumneavoastră, spuse el, mulțumindu-i lui Maude cu un gest. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Înțeleg că au murit aproape unul după altul.

– Da. Mătușa a murit după ce a stat câteva zile în pat cu o gravă durere de cap, iar unchiul a murit după mai puțin de o săptămână. Sănătatea lui se tot deteriora de ceva timp, și cred că a renunțat pur și simplu la luptă după ce ea s-a dus. Ținea extraordinar de mult la ea. Și mătușa Megan la el, în ciuda diferenței de treizeci de ani dintre ei și a căsătoriei grăbite care îi unise cu aproape douăzeci de ani în urmă.

– Îmi pare rău, spuse el din nou. Ei v-au crescut?

– Da. Nu s-ar fi putut purta mai bine nici dacă ar fi fost părinții mei. Am înțeles că predecesorul dumneavoastră nu a locuit la Brambledean, nici nu l-a vizitat des. Vorbesc despre răposatul duce de Riverdale, nu despre nefericitul său fiu. Aveți de gând să vă stabiliți aici?

Wren aflase că nefericitul fiu moștenise titlul, însă totul se terminase când se descoperise că tatăl lui încheiase o căsătorie secretă în tinerețe și că acea primă soție trăia încă atunci când se căsătorise cu cea de-a doua, mama celor trei copii ai săi. Copiii aceștia, deja adulți, se treziseră dintr-odată nelegitimi, și noul conte pierduse titlul în favoarea bărbatului care stătea acum în celălalt colț al șemineului. Din prima căsătorie a defunctului duce rezultase un singur copil legitim, o fiică, care crescuse într-un orfelinat din Bath, fără să știe nimic despre identitatea ei. Wren aflase toate aceste informații și multe altele în plus înainte de a-l adăuga pe duce la lista ei. Povestea aceasta făcuse senzație cu un an în urmă, și oferise material din belșug bârfitorilor, săptămâni la rând. Detaliile nu fuseseră greu de aflat, când existau atâția servitori și negustori mult prea dornici să împărtășească ceea ce ajunsese la urechile lor.

Bineînțeles că nu știai niciodată unde se termina adevărul și începeau exagerările sau neînțelegerea sau speculațiile, dar Wren cunoștea surprinzător de multe lucruri despre vecinii ei, având în vedere că nu avea nici un contact social cu ei. Știa, de exemplu, că atât domnul Sweeney, cât și domnul Richman erau domni respectabili, dar sărăciți. Și știa că domeniul Brambledean fusese aproape complet neglijat de ultimul conte, care îl lăsase să fie prost administrat și aproape ruinat de un administrator leneș, care vizita mai des cârciuma locală și mai rar biroul. La vremea asta, probabil că atât casa, cât și domeniul pretindeau investirea unei mari sume de bani.

Wren auzise că noul conte era un gentleman conștiincios cu venituri bunicele, dar nici pe departe atât de bogat încât să poată înfrunta enormul dezastru pe care îl moștenise în mod atât de neașteptat. Răposatul conte nu fusese un om sărac. Chiar dimpotrivă, de fapt. Dar averea se dusese la fiica lui legitimă. Ea ar fi putut să salveze situația căsătorindu-se cu noul conte și reunind astfel proprietățile și averea, dar se căsătorise în schimb cu ducele de Netherby. Wren putea să înțeleagă foarte bine motivul pentru care povestea aceasta cu atâtea fețete dominase conversațiile stăpânilor de la etaj și ale servitorilor de la parter, în tot cursul anului trecut.

Libris.ro

– Mă gândesc să locuiesc la Brambledean, spuse contele de Riverdale, privind încruntat ceașca. Am altă casă în Kent, la care țin foarte mult, dar e nevoie de mine aici, și un proprietar absent este rareori un proprietar bun. Oamenii care depind de mine aici merită ceva mai bun.

Când se încrunta, era la fel de chipeș ca și atunci când zâmbea. Wren ezită. Nu era prea târziu pentru a-l trimite de unde venise, așa cum făcuse cu cei doi predecesori ai lui. Îi oferise deja un motiv plauzibil pentru invitație și îl îndopase cu ceai și prăjituri. Fără îndoială că avea să plece considerând-o excentrică. Probabil că dezaproba faptul că o doamnă necăsătorită îl invitase să vină singur, în compania insuficientă a unei cameriste. Dar întâlnirea aceasta avea să-i zboare în curând din minte, iar el avea să uite de ea. Și ei oricum nu-i păsa de ce gândea sau spunea el.

Însă atunci își aminti că numărul patru de pe lista ei, un bărbat trecut binișor de cincizeci de ani, se declarase întotdeauna burlac convins, iar numărul cinci avea reputația de a se plânge aproape mereu de suferințe reale și imaginare. Îi adăugase doar pentru că lista ar fi părut patetic de scurtă cu doar trei nume pe ea.

– Am înțeles, Lord Riverdale, începu ea, că nu sunteți un om bogat.

Acum poate că era prea târziu – sau aproape prea târziu. Dacă îl trimitea la plimbare acum, avea să o creadă și vulgară, nu doar excentrică și indiferentă față de reputația ei.

Contele puse cât putu de încet ceașca și farfurioara pe masa de lângă el, apoi își întoarse privirea spre ea. Numai ușoara umflare a nărilor o avertiză că îl enervase.

– Chiar așa? întrebă el, cu evidentă trufie. Vă mulțumesc mult pentru ceai, domnișoară Heyden. Nu o să vă mai rețin.

Și se ridică.

– V-aș putea oferi o soluție, continuă ea, și acum era sigur prea târziu pentru o retragere. Pentru sărăcia dumneavoastră relativă, vreau să spun. Aveți nevoie de bani ca să reparați ceea ce au stricat anii de neglijare de la Brambledean și să vă faceți datoria față de oamenii de acolo, care depind de dumneavoastră. S-ar putea să aveți nevoie de ani întregi, poate chiar de tot restul vieții, dacă vreți s-o scoateți la capăt doar printr-o administrare grijulie. Din nefericire, trebuie să investești foarte mult într-o afacere înainte de a scoate bani din ea. Poate că vă gândiți la un împrumut sau la o ipotecă, dacă proprietatea nu e deja ipotecată. Sau poate că aveți de gând să vă căsătoriți cu o soție bogată.

El stătea în fața ei, înalt și foarte drept, cu maxilarul strâns într-o linie aspră. Nările îi erau încă umflate. Arăta magnific și chiar ușor amenințător, și pentru o clipă Wren regretă cuvintele pe care le rostise deja. Dar era prea târziu ca să le poată retrage.

– Permiteți-mi să vă informez, domnișoară Heyden, spuse el curtenitor, că interesul dumneavoastră mi se pare jignitor. Vă doresc o zi bună.

– Poate că știți că unchiul meu a fost extrem de bogat, iar o mare parte din bogăția lui vine din sticlăriile din Staffordshire. Mi-a lăsat totul mie, pentru că mătușa a murit înaintea lui. M-a învățat multe despre afacerea pe care l-am ajutat s-o conducă în ultimii ani, și de care acum mă ocup singură. Afacerea nu și-a pierdut avântul anul trecut; de fapt, e într-un proces treptat de extindere. Și mai sunt și alte proprietăți și investiții. Sunt o femeie foarte bogată, Lord Riverdale. Dar în viața mea lipsește ceva, așa cum într-a dumneavoastră lipsesc banii. Am douăzeci și nouă de ani, aproape treizeci, și aș vrea... să mă căsătoresc cu cineva. Nu pot obține această căsătorie prin propria persoană, dar am bani. Și dumneavoastră nu aveți.

Se opri să vadă dacă el avea ceva de spus, dar contele părea să fi încremenit, cu ochii ațintiți asupra ei,

cu maxilarul încleștat. Dintr-odată, fu foarte bucuroasă că Maude era în cameră, chiar dacă prezența ei era în același timp stânjenitoare. Maude nu aproba nimic din toate acestea și nu se sfia s-o spună cu voce tare când erau singure.

– Poate că ne-am putea uni forțele, și fiecare ar putea obține ceea ce dorește, încheie Wren.

– Îmi oferiți... căsătoria?

Nu fusese suficient de clară?

– Da.

Riverdale continuă să se holbeze la ea, iar ea deveni incomod de conștientă de tic-tacul ceasului.

– Domnișoară Heyden, spuse el în cele din urmă, nici măcar nu v-am văzut fața.

Alexander Westcott, conte de Riverdale, se simțea de parcă se rătăcise în unul din visele acelea bizare care par să nu aibă nici o legătură cu experiențele din lumea reală. Venise acolo răspunzând invitației unei vecine îndepărtate. Acceptase multe asemenea invitații de când venise în Wiltshire, la casa și domeniul pe care ar fi vrut foarte mult să nu le fi moștenit. Era obligația lui să cunoască și să cultive relații de prietenie cu oamenii printre care intenționa să trăiască.

Nici una dintre persoanele întrebate nu știa nimic despre domnișoara Heyden, în afară de faptul că era nepoata domnului și a doamnei Heyden, care muriseră cu un an în urmă, la câteva zile unul de altul, și îi lăsaseră Withington House. Majordomul lui își amintise că luaseră parte la niște evenimente sociale de lângă Brambledean, deși nu la multe, probabil din cauza distanței. Cu toate acestea, nu-și amintea să fi fost însoțiți de nepoată. William Bufford, administratorul lui Alexander, nu putuse adăuga nimic. Deținea slujba aceasta de doar câteva luni, fiindcă fostul administrator fusese lăsat să plece, cu o plată generoasă pe care nu o meritase defel. Conform majordomului, domnul Heyden era un gentleman foarte

vârstnic. Alexander presupusese, prin urmare, că nepoata era trecută probabil de vârsta mijlocie, și se străduia să se adapteze în căminul care era acum al ei, invitând la ceai vecinii de aproape și de departe.

Însă nu se așteptase în nici un caz să fie singurul oaspete al unei lady care era aproape sigur mai tânără decât estimase. Nu era sigur cu cât mai tânără. Nu se ridicase să-l întâmpine, ci rămăsese așezată pe un scaun împins lângă cămin, mult mai în spate decât cel din partea opusă, în umbra oferită de perdelele groase de la fereastră. Restul camerei strălucea în lumina soarelui, făcând contrastul mai observabil și doamna mai puțin vizibilă. Ea stătea grațioasă pe scaunul ei, și părea zveltă și tânără. Mâinile îi erau subțiri, cu degete prelungi, cu unghii lustruite. Vocea ei, blândă și joasă, nu era cea a unei fete, dar nici a unei femei în vârstă. Bănuiala contelui fu confirmată în momentul în care ea îi spuse că avea aproape treizeci de ani – exact vârsta lui.

Purta o rochie cenușie, poate fiindcă mai era în doliu. Era destul de elegantă și atrăgătoare. Și peste cap și față purta un văl negru. Putu să-i vadă părul și fața prin el, dar nu în mod clar. Era imposibil de spus ce culoare avea părul și la fel de imposibil să îi distingi trăsăturile. Nu mâncase nimic la ceai, și când băuse, ținuse grațios vălul cu o mână îndoită din încheietură și dusese ceașca pe sub el.

Să spună că se simțise incomod de când intrase în cameră ar fi fost un mare eufemism. Și, cu cât treceau minutele, cu atât mai mult își dorea să se fi întors și să fi plecat pur și simplu de cum înțelesese situația. Ar fi putut părea lipsit de maniere, dar Dumnezeule mare, faptul că era singur cu ea – prezența cameristei aproape că nu conta pentru el – era de-a dreptul necuviincios.

Dar acum, pe lângă incomoditate, se simțea și jignit. Ea vorbise deschis despre situația disperată de la Brambledean și sărăcia lui. Nu că el ar fi fost sărac. După